

Sygn. akt III K 864/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2014 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzenna Ahvazi – Karwowska

Protokolant: Katarzyna Paczuska, Karolina Waślicka, Katarzyna

Szczegół

w obecności Prokuratorów: Michała Pomianowskiego, Ariadny Ochnio, Marcina Komorowskiego, Leszka Niewińskiego, Jakuba Ciborskiego, Ewy Sitarskiej i Wojciecha Fijałkowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 28.01.2013 r., 22.04.2013 r., 23.05.2013 r., 25.06.2013 r., 13.08.2013 r., 26.11.2013 r. i 31.01.2014 r.

sprawy **S. K. (1), ur. (...) w W., s. R. i B. z d. O.**

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 13 marca 2008 r. w W. wspólnie i w porozumieniu z S. S. (2) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia komputera m-ki T. o wartości 1500 zł na szkodę firmy (...) sp. z o.o. z/s W. ul. (...), przy czym czynu tego dopuścił się będąc karanym za podobne przestępstwo umyślne popełnione w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

2. w dniu 22.03.2009 r. w W., usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do pomieszczeń (...) w W. przy ul. (...), poprzez otwarcie drzwi do pomieszczeń biurowych i magazynu oryginalnymi kluczami, przy czym zamierzonego czynu nie osiągnął będąc zamkniętym przez pracownika w magazynie, powodując przy próbie ucieczki uszkodzenie drzwi magazynu i straty w wysokości 2000 zł na szkodę (...), przy czym czynu tego dokonał w okresie nie przekraczającym pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności, wynoszącej co najmniej 6 miesięcy za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

3. w dniu 24.03.2009 r. w W. przy ul. (...) z otwartego samochodu m-ki M. o nr rej. (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia nawigacji satelitarnej o wartości 300 zł, czym działał na szkodę J. T., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne podobne, tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

orzeka:

I. oskarżonego S. K. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt 1, przy czym ustala, iż oskarżony czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio karanym za umyślne przestępstwo podobne, i za to, na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, obok której, na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

II. oskarżonego S. K. (1), w ramach czynu zarzucanego mu w pkt 2 uznaje za winnego tego, że

a. w dniu 22.03.2009 r. w W., usiłował dokonać z pomieszczenia magazynowego (...) w W. przy ul. (...) kradzieży mienia w postaci artykułów biurowych o wartości 100 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję pracownika (...), czyn ten kwalifikując z art. 11 § 1 k.w. w zw. 119 § 1 k.w. i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. postępowanie karne umarza, wobec przedawnienia orzekania;

b. w dniu 22.03.2009 r. w W., dokonał uszkodzenia mienia w postaci drzwi do magazynu (...) w W. przy ul. (...), czym spowodował straty w wysokości 2000 zł na szkodę (...) W., przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio karanym za umyślne przestępstwo podobne i występki ten kwalifikuje z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuje go, a na podstawie art. 288 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, obok której, na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 130 (stu trzydziestu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych ;

III. oskarżonego S. K. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w pkt 3 uznaje za winnego tego, że w dniu 24.03.2009 r. w W. przy ul. (...) z otwartego samochodu m-ki M. o nr rej. (...) dokonał kradzieży nawigacji satelitarnej o wartości 300 zł na szkodę J. T., czyn ten kwalifikując z art. 119 § 1 k.w. i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. postępowanie karne umarza, wobec przedawnienia orzekania;

IV. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego S. K. (1) w pkt I oraz II b wyroku kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego S. K. (1) w pkt I oraz II b wyroku kary grzywny i wymierza oskarżonemu karę łączną 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego S. K. (1) łącznej kary pozbawienia wolności zalicza okres jego zatrzymania w sprawie w dniach 21.03.2009 r. – 22.03.2009 r. oraz 25.03.2009 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. S. kwotę 420 (czterystu dwudziestu) złotych, powiększoną o należną stawkę podatku VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej oskarżonemu S. K. (1) z urzędu;

VIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego S. K. (1) od obowiązku ponoszenia opłaty oraz pozostałych kosztów sądowych, które przejmują na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 marca 2008 r. S. K. (1) wraz ze swoim znajomym S. S. (2) udał się w celach zarobkowych na teren dzielnicy W. m. st. W..

Szukając pracy, mężczyźni udali się do firmy (...) Sp. z o.o., mieszczącej się przy ul. (...) w W.. Po dostaniu się do siedziby spółki, S. K. (1) zauważył stojący w otwartej sali konferencyjnej komputer przenośny typu laptop marki T. o wartości 1500 złotych. Poinformował o powyższym S. S. (2) i polecił mu, aby udał się do biura firmy i zapytał o pracę, a on w tym czasie zajmie się laptopem.

Wówczas S. S. (2) udał się na schodami na górę, gdzie po drodze spotkał jednego z pracowników (...) M. W., który zaprowadził go do sekretarki K. D. (obecnie noszącej nazwisko G.), ona zaś skierowała wymienionego do działu

rekrutacji. Po chwili jednak mężczyzna stwierdził, iż pomylił firmy, przeprosił za kłopot i ponownie zszedł na dół w towarzystwie (...).

Na dole czekał na niego S. K. (1), który w międzyczasie dokonał zaboru wspomnianego wcześniej laptopa marki T., ukrywając go pod kurtką. Gdy S. S. (2) podszedł do wyjścia siedziby spółki, obaj mężczyźni opuścili lokal.

Tego samego dnia S. K. (1) i S. S. (2) sprzedali skradziony komputer P. U. za kwotę 500 złotych i podzielili się zyskiem po połowie, przeznaczając uzyskane pieniądze na własne potrzeby.

Następnie, w dniu 17.03.2008 r. w toku działań operacyjnych, związanych z rozpracowywaniem grupy osób trudniącej się kradzieżami laptopów, funkcjonariusze policji z Komendy Rejonowej W. III dokonali zatrzymania S. K. (1) i S. S. (2), którzy w trakcie rozpytania przyznali się do dokonania kradzieży na szkodę (...) Sp. z o.o. oraz wskazali, że skradziony komputer sprzedali P. U..

W związku z powyższym funkcjonariusze dokonali zatrzymania wyżej wymienionego, a podczas przeszukania jego mieszkania, mieszczącego się przy ul. (...) w W., ujawniono skradziony laptop marki T.. O kradzieży funkcjonariusze poinformowali również pracownika pokrzywdzonej firmy (...), który podczas przeprowadzonego w dniu 18.03.2008 r. okazania rozpoznał zabezpieczony u P. U. laptop jako mienie skradzione z firmy (...) Sp. z o.o. z/s w W.. Odzyskane mienie zostało mu przekazane za pokwitowaniem.

W wyniku przeprowadzonego postępowania S. K. (1) i S. S. (2) przedstawiono zarzut popełnienia wspólnie i w porozumieniu przestępstwa z art. 278 § 1 kk na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w W.. Z uwagi na wcześniejszą karalność wymienionych, zarzucono im działanie w warunkach recydywy, określonej w art. 64 § 1 kk. P. U. przedstawiono zaś zarzut popełnienia przestępstwa paserstwa, określonego w art. 291 § 1 kk.

Ponadto, w dniu 21 marca 2009 r., około godziny 14:00, S. K. (1) udał się do (...), mieszczącego się przy ul. (...) w W.. W budynku znajdował się wówczas jedynie konserwator M. C. (1), który przygotowywał salę widowiskową na mający odbyć się tam spektakl.

S. K. (1) wszedł do pomieszczenia biurowego, otwierając drzwi kluczem pozostawionym w zamku. W ten sam sposób otworzył drzwi do pomieszczenia magazynowego, mieszczącego się na tyłach biura, po czym zaczął przeszukiwać jego zawartość w poszukiwaniu rzeczy, nadających się do kradzieży i schował pod kurtkę bliżej nieokreślone materiały biurowe o wartości około 100 złotych.

W międzyczasie, ustawiający na sali widowiskowej krzesła M. C. (1) zorientował się, że ktoś wszedł do pomieszczenia biurowego. Myśląc, iż jest to któryś z pracowników ośrodka, poszedł się przywitać. Po wejściu do pokoju zauważył, że nieznanemu mu mężczyźnie jest na zapleczu i przegląda znajdujące się tam rzeczy. Wówczas zapalił światło, a gdy S. K. (1) odwrócił się w jego stronę, M. C. (1), nie czekając na dalszą jego reakcję, zatrzasnął drzwi zaplecza i zamknął je na klucz oznajmiając mężczyźnie, że wzywa policję. Ponadto, dla pewności zamknął również drzwi pomieszczenia biurowego, a następnie wezwał policję.

Chwilę później na miejsce przybył patrol policji w składzie sierż. D. G. i post. M. C. (2). M. C. (1) wpuścił funkcjonariuszy do pomieszczenia biurowego, a oni dokonali zatrzymania S. K. (1), który w międzyczasie wydostał się z pomieszczenia magazynowego, uszkadzając dolną część drzwi poprzez wyłamanie płyt metalowych, wypełniających dolną ich część.

Zatrzymanego mężczyznę przewieziono na Komisariat Policji W. W. w celu przeprowadzenia dalszych czynności procesowych.

W związku ze zdarzeniem z dnia 21 marca 2009 r. (...) poniósł szkodę w kwocie 2000 złotych z tytułu dokonanego przez S. K. (1) uszkodzenia drzwi do magazynku.

Z kolei w dniu 24 marca 2009 r., około godziny 10:00, S. K. (1) przebywał w okolicy sklepu (...), mieszczącego się przy ul. (...) w W..

W tym samym czasie, na tyłach sklepu dokonywano wyładowania towaru, który dostarczył J. T. swoim samochodem ciężarowym marki M. o nr rej. (...). Pojazd stał zaparkowany tyłem do rampy wyładunkowej, a kabina kierowcy nie była zamknięta. Kierowca uczestniczył w wyładunku.

Kiedy S. K. (1) mijał samochód J. T. zauważył, iż drzwi do szoferki są otwarte, a wewnątrz znajduje się nawigacja satelitarna. Korzystając z nieuwagi kierowcy, wsiadł do pojazdu i dokonał zaboru przymocowanej do uchwyty na przedniej szybie nawigacji satelitarnej o wartości 300 złotych, a następnie opuścił pojazd i pośpiesznie oddalił się z miejsca kradzieży.

Nietypowe zachowanie S. K. (1) spostrzegł, asystujący przy wyładunku kierownik ochrony sklepu (...), K. K. (1) i poinformował o tym J. T.. Ten udał się do kabiny i stwierdził brak nawigacji.

Na miejsce wezwano policję. Funkcjonariusze dokonali czynności procesowych na miejscu kradzieży. K. K. (1) wskazał zaś, iż mężczyzną, którego widział przy samochodzie J. T. i który mógł dokonać kradzieży, mógł być S. K. (1), którego kojarzył z wcześniejszych kradzieży w sklepie przy S..

W związku z powyższym, w wyniku przeprowadzonych czynności operacyjnych funkcjonariusze policji w dniu 25 marca 2009 r. dokonali zatrzymania S. K. (1), który przyznał się do kradzieży nawigacji satelitarnej. W wyniku uzyskanych od niego informacji dotarto również do T. K., któremu jeszcze w dniu 24 marca 2009 r. S. K. (1) sprzedał, skradzioną J. T., nawigację satelitarną. W toku przeprowadzonych czynności ujawniono u w/w skradzione mienie.

Podczas przeprowadzonego w dniu 26 marca 2009 r., okazania J. T. rozpoznał zabezpieczoną u T. K. nawigację jako swoją własność. Tego samego dnia została mu ona zwrócona za pokwitowaniem.

W wyniku przeprowadzonego postępowania S. K. (1) przedstawiono zarzuty popełnienia w dniu 21 marca 2009 r. przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. 279 § 1 kk na szkodę (...) oraz popełnienia w dniu 24 marca 2009 r. przestępstwa z art. 278 § 1 kk na szkodę J. T.. Z uwagi na wcześniejszą karalność, w obu przypadkach zarzucono mu działanie w warunkach recydywy, określonej w art. 64 § 1 kk. T. K. przedstawiono zaś zarzut popełnienia przestępstwa paserstwa, określonego w art. 291 § 1 kk.

S. K. (1) wszystkich opisanych powyżej zachowań dopuścił się, będąc uprzednio wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu.

Między innymi był on skazany przestępstwo kradzieży, określone w art. 278 § 1 kk, prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy

w Warszawie z dnia 20 maja 2004 r., sygn. akt VIII K 528/03, na karę 1 roku

i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 15 lutego 2006 r. do 15 maja 2007 r.

Wyrokiem z dnia 7 października 2009 r., sygn. akt III K 450/09, T. K. został prawomocnie skazany za czyn z art. 291 § 1 kk, popełniony w dniu 24 marca 2009 r., zaś sprawa S. K. (1) została wyłączona do odrębnego rozpoznania pod sygn. akt III K 864/09 (sprawa niniejsza).

Wyrokiem z dnia 29 grudnia 2010 r., sygn. akt III K 533/08, P. U. został prawomocnie skazany za czyn z art. 291 § 1 kk, popełniony w dniu 13 marca 2008 r., zaś sprawę S. K. (1) i S. S. (2) wyłączono do odrębnego rozpoznania pod sygnaturą III K 25/11, którą następnie połączono do wspólnego rozpoznania ze sprawą niniejszą.

W dalszej zaś kolejności, wyrokiem z dnia 10 grudnia 2012 r., sygn. akt III K 1396/12, S. S. (2) został prawomocnie skazany za zarzucony mu czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełniony w dniu 13 marca 2008 r. po tym, jak jego sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania w związku ze złożonym przezeń wnioskiem o dobrowolne poddanie się karze.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień oskarżonego S. K. (1) (k. 419 – 421; k. 53 – 53 v akt III K 533/08 oraz k. 27v, 30 akt III K 450/09), zeznań świadków A. D. (1) (k. 444 – 445, oraz k. 13 akt III K 450/09), M. C. (1) (k. 446 – 447 oraz k. 17v akt III K 450/09), M. C. (2) (k. 478, oraz 19v akt III K 450/09), J. T. (k. 479 – 480, 52 – 52v akt III K 450/09), K. K. (1) (k. 481, oraz k. 59v – 60 akt III K 450/09), T. K. (k. 95, 212 akt III K 450/09), G. O. (k. 482 – 483 oraz k. 2 – 3, 47v – 48 akt III K 533/08), M. W. (k. 650, 442 – 443, oraz k. 7v – 8, 43 – 44 akt III K 533/08), K. G. z d. D. (k. 484 – 485 oraz k. 9v – 10, 45v – 46 akt III K 533/08), H. F. (k. 485 – 486, oraz k. 69v akt III K 533/08), W. T. (k. 543, oraz k. 68v akt III K 533/08), S. S. (4) (k. 544; k. 57 akt III K 533/08 oraz k. 13 akt III K 1396/12) i P. U. (k. 545, oraz k. 40, 147 – 148 akt III K 533/08),

a ponadto dokumentów:

I. z akt sprawy III K 450/09 w postaci:

- protokołu zatrzymania osoby (k. 2);
- protokołu przeszukania osoby (k. 4 – 5);
- protokołu oględzin miejsca (k. 6 – 9);
- protokołu oględzin rzeczy (k. 56 – 57);
- protokołu zdarzenia (k. 58);
- protokołu zatrzymania osoby (k. 64);
- protokołów przeszukania (k. 65 – 66, 67 – 68, 99 – 100);
- protokołu okazania (k. 106 – 107);
- materiału poglądowego (k. 120);
- opinii sądowo – psychiatrycznej (k. 134 – 138);
- materiału poglądowego (k. 184 – 186);
- wyroku S.R. dla m. st. Warszawy, sygn. akt III K 450/09 (k. 215);

II. z akt sprawy III K 533/08 w postaci:

- protokołu zatrzymania osoby (k. 13)
- protokołu przeszukania (k. 15 – 16);
- protokołów zatrzymania (k. 20, 26);
- protokołu przeszukania (k. 28 – 32);
- protokołów okazania (k. 43 – 44, 45 – 46, 47 – 48);
- odpisu wyroku S.R. dla m. st. Warszawy, sygn. akt VIII K 415/00 (k. 65 – 66);
- wyroku S.R. dla m. st. Warszawy, sygn. akt III K 533/08 (k. 150);

III. z akt III K 864/09;

- odpisu wyroku S.R. dla Warszawy Mokotowa, sygn. akt III K 547/10 (k. 368 – 369);
- odpisu wyroku S.O. w Warszawie, sygn. akt VIII K 238/10 (k. 371 – 372);
- zawiadomienia o zwolnieniu (k. 374);
- obliczenia kary (k. 375);
- odpisu wyroku łącznego S.O. w Warszawie, sygn. akt VIII K 420/11 (k. 376 – 381);
- odpisu wyroku S.R. dla Warszawy Śródmieścia, sygn. akt V K 422/06 wraz z obliczeniem kary (k. 383 – 385);
- odpisu wyroku S.R. dla m. st. Warszawy sygn. akt III K 382/08 (k. 386 – 387);
- odpisu wyroku łącznego S.R. dla m. st. Warszawy, sygn. akt III K 3495/06 (k. 388 – 389),
- postanowień (k. 390, 391);
- obliczenia kary (k. 394);
- opinii sądowno – psychiatrycznej (k. 395 – koperta);
- odpisu wyroku S.R. dla Warszawy Pragi Południe, sygn. akt IV K 220/01 (k. 408);
- odpisu wyroku S.R. dla m. st. Warszawy, sygn. akt III K 2635/06 wraz z obliczeniem kary (k. 577 – 578);
- pisma (k. 599);
- odpisu wyroku S.R. dla Warszawy Woli, sygn. akt III K 280/08 (k. 607);
- odpisu wyroku S.O. w Warszawie, sygn. akt IX Ka 485/09 (k. 608);
- odpisu wyroku S.R. dla Warszawy Mokotowa, sygn. akt III K 539/09 (k. 611);
- odpisu wyroku S.O. w Warszawie, sygn. akt X Ka 494/00 (k. 627 – 628);
- obliczenia kary (k. 629);
- odpisu wyroku S.R. dla m. st. Warszawy, sygn. akt VIII K 107/02 (k. 631 – 632);
- obliczenia kary (k. 633 – 634);
- odpisu wyroku S.R. dla m. st. Warszawy, sygn. akt III K 528/03 (k. 636 – 638);
- obliczenia kary (k. 639);
- informacji z systemu (...) (k. 640 – 641);

IV. z akt III K 1396/12 w postaci:

- wyroku S.R. dla m. st. Warszawy, sygn. akt III K 1396/12 (k. 15 – 16),

które to dokumenty wobec braku przeciwdowodów, Sąd ocenił jako odpowiadające prawdzie.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony S. K. (1) w toku całego postępowania konsekwentnie przyznawał się do dokonania kradzieży laptopa na szkodę (...) Sp. z o.o. w dniu 13 marca 2008 r. oraz kradzieży nawigacji satelitarnej na szkodę J. T. w dniu 24 marca 2008 r.

W zakresie pierwszego z wskazanych czynów, w postępowaniu przygotowawczym oskarżony opisał okoliczności jego popełnienia, podając wszelkie istotne szczegóły zdarzenia i potwierdzając, że działał wspólnie i w porozumieniu z S. S. (2). Oskarżony wskazał jednoznacznie, iż osobiście dokonał zaboru laptopa w czasie, gdy S. S. (2) udał się do biura firmy (...), aby odwrócić uwagę pracowników pytaniem o pracę. W postępowaniu sądowym oskarżony potrzymał swoje stanowisko procesowe w tym zakresie i odmówił składania wyjaśnień, ograniczając się do potwierdzenia wcześniejszej relacji.

Również w zakresie czynu z dnia 24 marca 2009 r. oskarżony nie składał wyjaśnień, ograniczając się do przyznania się do jego popełnienia i wskazania, że było tak, jak opisano to w zarzucie.

W odniesieniu do zarzucanego mu czynu usiłowania kradzieży z włamaniem na szkodę (...) w W. w dniu 21 marca 2009 r., oskarżony S. K. (1) w toku procesu dwukrotnie zmieniał swoje stanowisko procesowe.

Przesłuchiwany dwukrotnie w postępowaniu przygotowawczym, początkowo nie przyznał się do jego popełnienia, natomiast podczas drugiego przesłuchania przyznał się do usiłowania włamania. Każdorazowo odmawiał przy tym składania wyjaśnień.

Przed Sądem ponownie nie przyznał się do popełnienia tego czynu i złożył wyjaśnienia, w których potwierdzał jedynie, iż dnia 21 marca 2009 r. był w (...) oraz że uszkodził drzwi magazynku.

Wskazał jednak, iż nie zamierzał niczego kraść, albowiem przyszedł do (...) w poszukiwaniu pracy. Dodał nadto, iż drzwi do pomieszczenia, do którego wszedł, były otwarte, a klucz znajdował się w zamku. Oskarżony wyjaśniał przy tym, że wszedł tam, gdyż myślał, że ktoś jest w środku, ale okazało się, że był to magazyn. Dalej relacjonował, iż po tym, jak wszedł do pomieszczenia, zobaczył go przechodzący pracownik (...), który zamknął drzwi do pomieszczenia na klucz i zgasił światło. S. K. (1) wskazał, iż przestraszył się, bo nie wiedział o co chodzi i chcąc się wydostać, zniszczył drzwi.

Oskarżony podkreślał zarazem, iż niczego nie ukraść i nigdzie się nie włamywał. Odnośnie celu wizyty uściślił, że nie był umówiony na spotkanie w sprawie pracy, jednakże w (...) często odbywały się przedstawienia, chciał się więc dowiedzieć o pracę fizyczną przy rozstawianiu scen.

Oskarżony wyjaśnił ponadto, iż pomieszczenie to było przechowalnią. Nie był jednak w stanie wytłumaczyć, dlaczego po zorientowaniu się, że trafił do przechowalni, nie wycofał się, lecz wszedł do środka.

Sąd w całości obdarzył wiarą wyjaśnienia oskarżonego S. K. (1) odnoszące się do kradzieży laptopa marki T. w dniu 13 marca 2008 r. Są one bowiem spójne i logiczne. Oskarżony podał wszelkie istotne okoliczności sprawy, a jego relacja była istotna przy ustalaniu stanu faktycznego. Sąd nie dopatrywał się żadnych przesłanek, pozwalających podejrzewać, iż oskarżony miałby kłamać, bezpodstawnie się obciążając.

Zważyć należy, że zarówno stanowisko procesowe oskarżonego, jak i jego wyjaśnienia, znajdują pełne potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym sprawy, odnoszącym się do kradzieży z dnia 13 marca 2008 r.

Wersję oskarżonego jednoznacznie potwierdzają zeznania współsprawcy tej kradzieży, tj. S. S. (2) (skazanego za nią prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 10 grudnia 2012 r., sygn. akt III K 1396/12 – vide k. 15 – 16 akt III K 1396/12), który w spójnych i logicznych, a zarazem w pełni wiarygodnych zeznaniach opisał okoliczności zdarzenia i przebieg kradzieży, dokonanej na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w W.. Ponadto potwierdził on przed Sądem wyjaśnienia składane w charakterze podejrzanego w swojej, dotyczącej tego zdarzenia, sprawie.

Fakt zaistnienia przedmiotowej kradzieży oraz ogólne okoliczności tego zdarzenia znajdują nadto pełne potwierdzenie w zeznaniach świadków: G. O., K. G. (zd. D.) i M. W., którzy tempore criminis pracowali w (...) Sp. z o.o.

Świadek G. O. potwierdził, iż firmie zaginął laptop marki T. o wartości 1500 złotych, wystawiany w sali konferencyjnej firmy oraz zeznał, iż o kradzieży dowiedział się od funkcjonariuszy policji. Ponadto świadek ten, podczas przeprowadzonego w dniu 18 marca 2008 r. okazania rzeczy, rozpoznał zabezpieczony u P. U. laptop jako własność spółki.

Świadek K. G. potwierdziła zaś, iż w dniu 13 marca 2008 r. wpuszczała do firmy mężczyznę, który przyszedł szukać tam pracy. Zeznała również, iż skierowała go do działu rekrutacji, lecz on ostatecznie stwierdził, iż pomylił firmy i w konsekwencji opuścił budynek. Świadek wskazała, że od kolegi o imieniu M. dowiedziała się później, że owemu mężczyźnie towarzyszył drugi, który czekał na niego na dole. Podczas przeprowadzonego w dniu 17 marca 2008 r. okazania wizerunku, K. G. jednoznacznie rozpoznała S. S. (2) jako mężczyznę, który był w firmie w dniu 13 marca 2008 r. i pytał się o pracę.

Z kolei świadek M. W. w swoich zeznaniach jednoznacznie potwierdził, iż w dniu 13 marca 2008 r. do siedziby (...) Sp. z o.o. przyszło dwóch obcych mu mężczyzn. Jednego z nich świadek spotkał na schodach i zaprowadził do sekretarki, albowiem powiedział on, że przyszedł w sprawie pracy, drugiego widział zaś na dole przy wyjściu. Mężczyźni razem opuścili budynek. Ponadto, podczas czynności okazania wizerunku w dniu 17 marca 2008 r., świadek jednoznacznie rozpoznał S. S. (2) jako mężczyznę, którego spotkał na schodach i zaprowadził do sekretarki, a S. K. (1) jako mężczyznę, który czekał na dole.

Sąd dał wiarę opisanym powyżej zeznaniom świadków G. O., K. G. i M. W., uznając je za pełnowartościowy materiał dowodowy w sprawie. Świadczyli bowiem spójnie i logicznie, a ich relacje w pełni ze sobą korelowały. Świadczyli konsekwentnie podawali znane im okoliczności i potwierdzili swoje relacje przed Sądem. Z kolei dokonana przez świadka G. identyfikacja

S. S. oraz dokonana przez świadka W. identyfikacja

S. S. i S. K. mają pełną wartość dowodową, albowiem dokonano ich podczas, przeprowadzonej w sposób prawidłowy i zgodny ze stosownymi przepisami, czynności procesowych okazania wizerunku z dnia 17.03.2008 r., co jasno i bezsprzecznie dokumentują stosowane protokoły (k. 43 – 44, 45 – 46 akt III K 533/08), zaś świadkowie potwierdzili swoje rozpoznanie przed Sądem. Z analogicznych względów pełną wartość dowodową ma dokonane przez świadka O. rozpoznanie komputera skradzionego

z (...) Sp. z o.o., gdzie czynność okazania z dnia 18 marca 2008 r. również została udokumentowana stosownym protokołem (k. 47 – 48 akt III K 533/08).

Dodatkowym potwierdzeniem wyjaśnień oskarżonego w zakresie czynu

z dnia 13 marca 2008 r. są również zeznania świadków H. F.

i W. T., funkcjonariuszy policji, którzy w zwięzłych i klarownych zeznaniach opisali okoliczności, związane z działaniami operacyjnymi, które doprowadziły do ujawnienia kradzieży na szkodę (...) Sp. z o.o.

i zatrzymania oskarżonego K. i świadka S..

Zeznania te stanowią pełnowartościowy dowód w sprawie, albowiem świadkowie zeznawali spójnie i logicznie, a ich relacje wzajemnie się uzupełniały. Świadczyli zwięźle i konsekwentnie omówili znane im okoliczności sprawy. Zważywszy przy tym należy, iż bez wpływu na wartość dowodową zeznań świadków H. F. i W. T. pozostaje fakt, iż nie pamiętali oni okoliczności zdarzenia w czasie przesłuchania w Sądzie.

Z racji wykonywanego zawodu, w czasie pełnienia obowiązków służbowych wielokrotnie spotykają się oni podobnymi sprawami i podejmują czynności podobne do tych w sprawie niniejszej. Tak też w związku z upływem czasu (od zdarzenia do przesłuchania świadków w Sądzie upłynęło kilka lat), a przede wszystkim wykonywanym zawodem, pamięć o zdarzeniu mogła się u nich zwyczajnie zatrzeć. Znamionym jest jednak, iż świadkowie jednoznacznie potwierdzili odczytane im relacje z postępowania przygotowawczego. Zauważyć wreszcie należy, że świadkowie są funkcjonariuszami policji, wykonującymi zawód obdarzony zaufaniem społecznym i nie mają oni żadnych racjonalnych powodów do niesłusznego obciążania oskarżonego.

Ponadto zeznania świadków tych znajdują potwierdzenie w dokumentacji procesowej zebranej w sprawie w postaci protokołów zatrzymania osoby (k. 13, 20, 26 akt III K 533/08) oraz protokołów przeszukania (k. 15 – 16, 28 – 32 akt III K 533/08).

Kolejnym dowodem potwierdzającym sprawstwo oskarżonego w zakresie kradzieży z dnia 13 marca 2008 r. są również zeznania świadka P. U., który w dniu zdarzenia nabył od S. K. (1) i S. S. (2) komputer marki T., skradziony firmie (...) Sp. z o.o. (za co został prawomocnie skazany wyrokiem z dnia 29.12.2010 r. w sprawie III K 533/08 – vide k. 150 akt III K 533/08). Świadek ten w zwięzłych zeznaniach potwierdził okoliczność nabycia kradzionego komputera od oskarżonego K. i świadka S. oraz omówił okoliczności tego zdarzenia. Potwierdził ponadto wyjaśnienia w tym zakresie, jakie składał w swojej sprawie.

Spójne zeznania świadka U., pozostające w ścisłej korelacji z pozostałym materiałem dowodowym sprawy, Sąd uznał za prawdziwe i stanowiące wartościowy dowód w sprawie.

W dalszej kolejności wskazać należy, że na pełne obdarzenie wiarą zasługuje również stanowisko procesowe oskarżonego w zakresie kradzieży nawigacji satelitarnej na szkodę J. T. w dniu 24 marca 2009 r.

Oskarżony w toku całego procesu konsekwentnie przyznawał się bowiem do popełnienia tego czynu, a brak jest przesłanek pozwalających na przypuszczenie, iż oskarżony miałby bezpodstawnie obciążać się odpowiedzialnością.

Stanowisko procesowe oskarżonego znajduje ponadto pełne potwierdzenie w materiale dowodowym sprawy.

Szczególnie istotne są tu zeznania świadka K. K. (1), pracownika ochrony C. (...) przy ul. (...) w W., który widział oskarżonego na miejscu kradzieży. Świadek ten w spójnych i logicznych zeznaniach klarownie i konsekwentnie omówił znane mu okoliczności sprawy, jak również opisał zachowanie oskarżonego, którego widział tuż przed ujawnieniem kradzieży na szkodę J. T.. W szczególności świadek klarownie objaśnił, dlaczego zachowanie oskarżonego, wzbudziło jego podejrzenie. Ponadto wyraźnie wskazał, iż mężczyzna, którego wówczas widział, był mu znany z innych kradzieży na terenie sklepu, w którym wówczas pracował jako pracownik ochrony.

Z powyższych względów, mając na uwadze zgodność zeznań K. K. (1) z pozostałym materiałem dowodowym sprawy, Sąd uznał je za pełnowartościowy dowód w sprawie. Zważyć przy tym wypada, iż zeznania świadka co do założonej przezeń tożsamości sprawcy kradzieży znajdują potwierdzenie nie tylko w wyjaśnieniach oskarżonego, ale również pośrednio w kopii protokołu zdarzenia z dnia 21.02.2009 (k. 58 akt III K 450/09), dotyczącego kradzieży czekolad, dokonanej przez S. K. (1).

Sam fakt kradzieży nawigacji satelitarnej z pojazdu marki M. o nr rej. (...) znajduje potwierdzenie również w zeznaniach pokrzywdzonego J. T., który jednoznacznie potwierdził fakt kradzieży oraz wskazał wartość skradzionego mienia, tj. 300 złotych. Świadek zeznał, iż nie widział momentu kradzieży oraz że o potencjalnym sprawcy dowiedział się od świadka K..

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka J. T., albowiem zeznawał

w sposób konsekwentny i spójny. Ponadto wskazywał on na okoliczności obiektywnie potwierdzone innymi dowodami, jak chociażby protokół oględzin samochodu marki M. o nr rej. (...) (k. 56 – 57 akt III K 450/09) wraz z materiałem poglądowym (k. 120 akt III K 450/09).

Kolejnym dowodem, potwierdzającym stanowisko procesowe S. K. (1) w odniesieniu do kradzieży nawigacji satelitarnej z dnia 24 marca 2009 roku, są wyjaśnienia T. K. ze sprawy III K 450/09, który nabył od S. K. (1) skradzione J. T. mienie (za co został prawomocnie skazany wyrokiem z dnia 07.10.2009 r. w sprawie III K 450/09 – vide k. 215 akt III K 450/09). Świadek ten w związłych zeznaniach potwierdził okoliczność nabycia kradzionej nawigacji oraz omówił okoliczności transakcji.

Zeznania te, pozostające w ścisłej korelacji z pozostałym materiałem dowodowym sprawy, Sąd uznał za prawdziwe i stanowiące wartościowy dowód w sprawie. Bez wpływu na wartość dowodową wspomnianych zeznań pozostaje fakt, iż świadka nie można było przesłuchać na rozprawie (T. K. zmarł w dniu 07.10.2013 r. – k. 668). Jego wyjaśnienia złożone

w sprawie III K 450/09, z punktu widzenia sprawy niniejszej stanowią bowiem jedynie potwierdzenie, iż oskarżony sprzedał skradzione mienie w/w, a zarazem są one na tyle klarowne, że pomimo poprzestania na ich odczytaniu, zachowują pełną wartość dowodową.

Ogólne okoliczności kradzieży z dnia 24 marca 2009 r. znajdują ponadto potwierdzenie w dokumentacji procesowej w postaci protokołu zatrzymania osoby (k. 64 akt III K 450/09) oraz protokołów przeszukania (k. 65 – 66, 67 – 68, 99 – 100 akt III K 450/09). Z treści protokołu okazania z dnia 26 marca 2009 r. (k. 106 – 107 akt III K 450/09) jednoznacznie wynika, że J. T. w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości rozpoznał zabezpieczony u T. K. zestaw nawigacji satelitarnej jako swoją własność.

Kontynuując omawianie materiału dowodowego niniejszej sprawy odnieść się również należy do wyjaśnień oskarżonego S. K. (1)

w zakresie stawianego mu zarzutu usiłowania kradzieży z włamaniem na szkodę (...) w W. w dniu 21 marca 2009 r. W tej kwestii Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w części, w jakiej potwierdza on fakt, że feralnego dnia był w (...), wszedł do pomieszczenia magazynowego i został tam zamknięty przez pracownika ośrodka, a następnie próbując się wydostać, uszkodził drzwi. Okoliczności te są bowiem bezsprzeczne w kontekście całokształtu materiału dowodowego sprawy w zakresie tego zdarzenia. Sąd dał również wiarę oskarżonemu w zakresie, w jakim zaprzeczał on, jakoby włamać się miał do pomieszczenia magazynowego i wskazywał, że w zamku drzwi pomieszczenia był klucz. Okoliczność ta znajduje bowiem potwierdzenie w zeznaniach pracowników (...), o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Sąd nie dał wiary oskarżonemu w zakresie, w jakim utrzymywał on, że nie zamierzał niczego ukraść z magazynku, w którym został zamknięty przez świadka M. C. (1). W powyższym zakresie Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonego jako przyjętą przezeń linię obrony.

Przedmiotowa relacja oskarżonego jest bowiem niespójna o tyle, że nie potrafi on logicznie wytłumaczyć dlaczego, będąc w (...)

w poszukiwaniu pracy, wszedł do znajdującego się na tyłach pomieszczenia biurowego magazynu z artykułami biurowymi, a nie wycofał się, gdy po otwarciu drzwi w przekonaniu - jak twierdzi - iż jest za nimi biuro, stwierdził, iż dostał się do podręcznego schowka. Co więcej, oskarżony, będąc jakoby przez pomyłkę zamknięty w owym schowku, nie podjął próby wyjaśnienia nieporozumienia, ani nie poczekał na przybycie policji, aby sprawę wyjaśnić, tylko uszkodził drzwi w celu wydostania się ze schowka siłą.

Niezależnie od wspomnianej powyżej niespójności w linii obrony oskarżonego zauważyć należy, iż w tej części wyjaśnienia jego pozostają

w sprzeczności z konsekwentnymi i logicznymi zeznaniami świadka M. C. (1) – konserwatora w (...), który w dniu 21 marca 2009 r. przebywał na terenie obiektu i przygotowywał salę widowiskową na spektakl. Świadek ten w swoich zeznaniach dokładnie opisał okoliczności, w jakich dokonał ujęcia oskarżonego, którego - jak jednoznacznie wskazał

- przyłapał na szperaniu w zawartości magazynku podręcznego, znajdującego się na tyłach pomieszczenia biurowego. Istotnym jest, iż świadek szczegółowo opisał wszystkie podjęte działania od momentu zorientowania się, że ktoś wszedł do pomieszczenia biurowego, do momentu zamknięcia oskarżonego w magazynku podręcznym i przyjazdu policji. Znaczącym jest również, iż świadek wyraźnie zeznał, że zapowiedział intruzowi, iż wzywa policję. W tym kontekście niemiarodajne są zatem twierdzenia oskarżonego, iż po zamknięciu w magazynku przestraszył się i dlatego, próbując się wydostać, zniszczył drzwi. Oskarżony sam wskazał wszakże, że został zauważony przez pracownika, toteż będąc uprzedzonym o wezwaniu policji, nie miał powodu do lęku i jeżeli faktycznie znalazł się w pomieszczeniu przypadkiem, winien czekać na funkcjonariuszy i wyjaśnić sprawę. Tymczasem podjęte przez oskarżonego zachowanie, zmierzające do uwolnienia się z zamknięcia, jednoznacznie potwierdza zeznania świadka C., który wyraźnie stwierdził, iż po wejściu do pomieszczenia biurowego spostrzegł mężczyznę grzebiącego w rzeczach i chowającego pod kurtką artykuły biurowe o wartości w przedziale od 100 do 150 złotych.

Co ważne, świadek zeznał również, iż drzwi do pomieszczenia biurowego i znajdującego się w nim magazynku były wprawdzie zamknięte, jednakże w zamkach znajdowały się klucze, albowiem osoby pracujące w tych pomieszczeniach, opuszczając miejsce pracy zostawiały klucze w zamkach, a zabierała je dopiero osoba, która jako ostatnia opuszczała cały obiekt.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. C. (1), uznając je za pełnowartościowy dowód w sprawie. Świadek zeznał spójnie, logicznie i klarownie, podając wszelkie istotne okoliczności sprawy. Co więcej, świadek relacjonował znane mu okoliczności w sposób konsekwentny, zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed Sądem. Drobne rozbieżności, jakie zachodziły pomiędzy tymi dwiema relacjami, nie wpływały zaś na istotę przekazywanej treści, ale odnosiły się do szczegółów, które z uwagi na upływ czasu pomiędzy przesłuchaniem świadka przez policję, a przesłuchaniem na rozprawie (pomiędzy tymi czynnościami upłynęło przeszło 4 lata), mogły zatrzeć się w pamięci świadka. Podkreślić również należy, że M. C. (1), będąc osobą dla oskarżonego osobą zupełnie obcą, nie miał żadnych racjonalnych powodów do niesłusznego obciążania oskarżonego, a tym samym narażania się na odpowiedzialność karną z tytułu składania fałszywych zeznań.

Ponadto, zeznania świadka znajdują potwierdzenie w protokole oględzin miejsca uszkodzenia drzwi, dokonanych w dniu 21 marca 2009 r. (k. 6 – 9 akt III K 450/09) wraz z materiałem poglądowym (k. 184 – 186 akt III K 450/09), z którego jasno wynika, iż w magazynku, w którym M. C. (1) nakrył oskarżonego, znajdują się ślady przeszukiwania znajdujących się tam rzeczy. Protokół ten potwierdza przy tym fakt uszkodzenia drzwi do owego magazynu. W materiale poglądowym widać zaś, iż w zamkach drzwi do pomieszczenia biurowego oraz magazynu podręcznego znajdują się klucze.

Okoliczności zatrzymania oskarżonego znajduje potwierdzenie w spójnych i logicznych, a zarazem w pełni wiarygodnych, zeznaniach świadka M. C. (2) – jednego z funkcjonariuszy, dokonujących zatrzymania S. K. (1) w dniu zdarzenia. Klarownie opisał on bowiem okoliczności podjętych wówczas czynności, w tym zatrzymania oskarżonego, który wcześniej wydostał się ze schowka.

Zważyć w tym miejscu wypada, że wartość dowodową zeznań świadka uwydatnia fakt, iż jest on funkcjonariuszem policji, wykonującym zawód obdarzony zaufaniem społecznym i nie ma on żadnych racjonalnych powodów do niesłusznego obciążania oskarżonego zwłaszcza, że wiązałoby się to dlań z surowymi konsekwencjami służbowymi i prawnymi.

Wskazać ponadto należy, iż omówione powyżej zeznania świadka M. C. (2) w zakresie faktu i okoliczności zatrzymania oskarżonego S. K. (1), mają potwierdzenie w znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji procesowej w postaci protokołu zatrzymania osoby (k. 2 akt III K 450/09 i protokołu przeszukania osoby (k. 4 – 5 akt III K 450/09).

Świadek A. D. (1) – pracownik (...), będąca kierownikiem sali widowiskowej, w lakonicznych zeznaniach potwierdziła, fakt zaistnienia zdarzenia z udziałem oskarżonego oraz opisała okoliczności,

w jakich poinformowano ją o próbie kradzieży i zniszczeniu drzwi. Ponadto wskazała wartość strat poniesionych przez (...) w związku z uszkodzeniem drzwi, szacując je na 2000 złotych.

Zeznając przed Sądem świadek omówiła również rozkład pomieszczeń, w których ujęto oskarżonego.

Sąd dał wiarę spójnym i logicznym zeznaniom świadka A. D. (1), które znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym sprawy.

W dalszej kolejności zauważyć należy, że z opinii sądowo – psychiatrycznej z dnia 04.05.2009 r. (k. 134 – 138 akt III K 450/09), sporządzonej przez biegłych psychiatrów G. W. i J. S., oraz z opinii sądowo – psychiatrycznej z dnia 27.02.2013 r. (k. 385 – koperta), sporządzonej przez biegłych psychiatrów B. P. i E. B. jasno wynika, iż poczytalność oskarżonego S. K. (1), zarówno w czasie zarzucanych mu czynów jak i w czasie postępowania, nie była w żaden sposób ograniczona.

Przytoczone powyżej opinie Sąd ocenił jako rzetelne, odpowiadające wymogom wiedzy i w pełni wyczerpujące, a zatem stanowiące pełnowartościowy dowód w sprawie.

Z dołączonych do akt sprawy odpisów wyroków wraz z danymi o odbyciu kary wynika, iż oskarżony był wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu. Szczególnie istotnym dowodem w tym kontekście jest odpis wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy z dnia 20 maja 2004 roku,

w sprawie o sygn. akt VIII K 528/03 (k. 636 – 638) wraz z danymi o odbyciu kary (k. 639), z którego wynika jednoznacznie, iż S. K. (1) był prawomocnie skazany za czyn z art. 278 § 1 k.k. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 15 lutego 2006 r. do 15 maja 2007 r. Powyższe dane potwierdza dodatkowo odpisu wyroku łącznego Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w sprawie o sygn. akt III K 3495/06 (k. 388 – 389) wraz z postanowieniem o zaliczeniu z dnia 14 czerwca 2007 r., sygn. III K 3495/06 (k. 390).

Sąd dokonał następującej oceny prawnej czynów oskarżonych:

W sprawie niniejszej S. K. (1) oskarżono o popełnienie - w dniu 13 marca 2008 r. czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na szkodę (...) Sp. z o.o. (pkt 1 aktu oskarżenia 3 Ds. 358/08 i pkt 1 komparycji wyroku), w dniu 21 marca 2009 r. czynu z art. 13 § 1 kk w zw. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na szkodę (...) w W. (pkt 1 aktu oskarżenia 3 Ds. 309/09/II i pkt 2 komparycji wyroku) oraz o popełnienie w dniu 24 marca 2009 r. czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na szkodę J. T. (pkt 2 aktu oskarżenia 3 Ds. 309/09/II i pkt 3 komparycji wyroku).

Mając na uwadze powyższe, w świetle ujawnionego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, że wina oskarżonego S. K. (1)

w zakresie czynu zarzucanego mu w pkt 1 aktu oskarżenia 3 Ds. 358/08, opisanego w pkt 1 komparycji wyroku, nie budzi żadnych wątpliwości i została udowodniona w całości. Zaznaczyć wypada, iż materiał dowodowy sprawy w postaci wyjaśnień oskarżonego, potwierdzonych zeznaniami świadków S. S. (2), P. U., G. O., M. W. i K. G., a także zebraną w sprawie dokumentacją procesową, układa się w logiczną całość, co wykazano powyżej.

Przestępstwo kradzieży, ujęte w art. 278 § 1 kk polega na dokonaniu przez sprawcę, działającego w zamiarze bezpośrednim, ukierunkowanym na pozbawienie właściciela władztwa nad rzeczą i uczynienia z tej rzeczy swojej własności lub postępowanie z rzeczą jak z własną w inny sposób, zaboru cudzej rzeczy ruchomej.

Art. 64 § 1 kk stanowi zaś, że jeżeli sprawca skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnia w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany, sąd może wymierzyć karę przewidzianą za przypisane sprawcy przestępstwo w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

W świetle powyższego stwierdzić należy, iż Prokurator w pełni zasadnie zarzucił oskarżonemu S. K. (1) popełnienie w dniu 13 marca 2008 r. czynu z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Oskarżony wypełnił wszakże znamiona przestępstwa określonego w art. 278 § 1 kk, kiedy to w dniu 13.03.2008 r. w W. przy ul. (...), wspólnie i w porozumieniu z S. S. (5) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia laptopa marki T. o wartości 1500 złotych, stanowiącego własność (...) Sp. z o.o. w W..

Sprawcy działali w ramach ustalonego podziału ról, gdzie S. S. (2) odwrócił uwagę pracowników firmy, a S. K. (1) dokonał w tym czasie zaboru laptopa, wystawionego w znajdującej się na parterze sali konferencyjnej.

Ponadto, S. K. (1) dopuścił się tego czynu będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy

w Warszawie z dnia 20 maja 2004 r. w sprawie VIII K 528/03 za czyn z art. 278 § 1 k.k. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 15 lutego 2006 r. do 15 maja 2007 r. Działal on zatem w warunkach recydywy zwykłej, określonej w art. 64 § 1 kk, albowiem przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślny występki przeciwko mieniu, popełnił kolejne przestępstwo z art. 278 § 1 kk.

Pomimo zasadniczej słuszności zarzutu postawionego oskarżonemu, koniecznym było jednak zmodyfikowanie opisu czynu, ujętego w pkt 1 komparycji wyroku, celem doprecyzowania przesłanek stwierdzenia u oskarżonego działania w warunkach art. 64 § 1 kk, co znalazło wyraz w pkt I wyroku. Powyższa zmiana nie stanowi wyjścia poza granicę oskarżenia.

Odnosząc się do czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt 1 aktu oskarżenia w sprawie 3 Ds. 309/09/II, opisanego w pkt 2 komparycji wyroku, Sąd, mając na uwadze całokształt okoliczności sprawy, doszedł do przekonania, iż zarzut ten nie może się ostać w kształcie ujętym przez oskarżyciela publicznego.

Przestępstwo kradzieży z włamaniem, ujęte w art. 279 § 1 kk, polega bowiem na dokonaniu przez sprawcę kradzieży mienia (zaboru w celu przywłaszczenia), po uprzednim przełamaniu zabezpieczeń, które zamykają dostęp do przedmiotu kradzieży innym osobom.

Art. 13 § 1 kk stanowi zaś, że odpowiada za usiłowanie, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje.

W niniejszej sprawie, z materiału dowodowego bezsprzecznie wynika jedynie, iż oskarżony S. K. (1) w dniu 21 marca 2009 r. dostał się do magazynu podręcznego, mieszczącego się na tyłach pomieszczenia biurowego w (...) w W., gdzie usiłował dokonać kradzieży artykułów biurowych o wartości ok. 100 złotych, jednakże zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję M. C. (1). Wówczas to S. K. (1), chcąc wydostać się z zamknięcia, dokonał zniszczenia drzwi od magazynku poprzez wyrwanie płyt metalowych, stanowiących wypełnienie dolnej ich przestrzeni, czym spowodował straty w kwocie 2000 złotych na szkodę(...) w W..

Powyższe znajduje jednoznaczne potwierdzenie w materiale dowodowym sprawy w postaci spójnych i logicznych, a zarazem szczegółowych i w pełni klarownych zeznań świadka M. C. (1), w połączeniu zeznaniami świadków M. C. i A. D. (1), a także zebraną

w sprawie dokumentacją procesową, który to materiał układa się w logiczną całość. Co więcej, zeznania świadka C. znajdują częściowe potwierdzenie również w wyjaśnieniach samego oskarżonego.

Jednocześnie, z wyjaśnień oskarżonego, potwierdzonych w tym zakresie wiarygodnymi zeznaniami świadka C., wynika jednoznacznie, iż nie włamał się on do pomieszczenia magazynowego, w którym został ujęty na gorącym uczynku. Drzwi do pomieszczenia biurowego oraz mieszczącego się

w nim magazynu podręcznego były wprawdzie zamknięte na zamek, jednakowoż w obu przypadkach w zamkach znajdowały się, świadomie pozostawione tam przez pracowników (...) klucze, co wynikało z przyjętej w obiekcie praktyki, którą jasno i klarownie opisał świadek C.. W tym stanie rzeczy nie może być mowy, aby oskarżony swoim zachowaniem, polegającym na przekręceniu klucza w drzwiach, dokonywał przełamania zabezpieczeń w rozumieniu art. 279 § 1 kk. Oskarżony otworzył je bowiem za pomocą kluczy celowo pozostawionych w zamkach tych drzwi. Oskarżony de facto nie przełamывał zabezpieczeń, chroniących zawartość magazynu z artykułami biurowymi, albowiem zamek w drzwiach, które otworzył, poprzez zamierzone pozostawienie w nim klucza przez pracowników D.K. W., w istocie swej stracił cechy, mające chronić rzeczy znajdujące się za drzwiami przed kradzieżą.

Tak też zachowanie oskarżonego nie wypełniało znamion przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. art. 279 § 1 kk. Odrębną kwestią pozostaje jednak fakt, iż oskarżony skądinąd próbował dokonać kradzieży przynajmniej części artykułów biurowych, znajdujących się w magazynku, które przeszukiwał i chował pod kurtkę, na co jasno wskazywał świadek M. C. (1), oraz na co wskazują ślady przeszukiwania pomieszczenia, ujawnione podczas oględzin i uwidocznione na materiale poglądowym i o których wspominała świadek A. D.. Niezależnie od powyższego oskarżony dokonał uszkodzenia drzwi do magazynku, kiedy to próbował się z niego wydostać. Tak też wobec niemożności przypisania S. K. (1) czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, zachowanie oskarżonego, ujęte w pkt 2 komparycji wyroku, należy rozpatrywać w kontekście dwóch odrębnych czynów przeciwko mieniu.

Oskarżony swoim zachowaniem, podjętym w dniu 21 marca 2009 r., polegającym na nieudanej z uwagi na interwencję pracownika (...) próbie dokonania zaboru materiałów biurowych, wypełnił znamiona przestępstwa usiłowania kradzieży. Zmierzał on bowiem do dokonania zaboru artykułów biurowych i celu swego nie osiągnął. Jednocześnie, w realiach sprawy niniejszej, przy ocenie prawnej zachowania oskarżonego kluczowe znaczenie ma wartość przedmiotów, które zamierzał zabrać w celu przywłaszczenia. Jak wynika z wiarygodnych zeznań świadka C., wartość rzeczy, które usiłował ukraść oskarżony, oscylowała w granicach 100 – 150 złotych. W tym stanie rzeczy Sąd, w myśl art. 5 § 2 kpk, rozstrzygnął wątpliwość na korzyść oskarżonego i przyjął ową wartość na kwotę 100 złotych. W świetle powyższego, czyn oskarżonego stanowi wykroczenie z art. 11 § 1 kw w zw. z art. 119 § 1 kw. Wartość skradzionego mienia nie przekracza bowiem kwoty 420 złotych, która stanowi obecnie granicę pomiędzy wykroczeniem a przestępstwem w przypadku kradzieży mienia. Zgodnie bowiem z art. 119 § 1 kw, kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza 1/4 minimalnego wynagrodzenia, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Jednocześnie, zgodnie z art. 47 § 9 kw, minimalnym wynagrodzeniem jest wynagrodzenie za pracę ustalane na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314), wynoszące w chwili obecnej 1680 zł. Z kolei art. 11 § 1 kw definiuje formę stadialną usiłowania wykroczenia, która zachodzi w stosunku do tego zachowania oskarżonego.

Ponadto, swoim zachowaniem, polegającym na wybiciu płyt metalowych, stanowiących wypełnienie dolnej przestrzeni drzwi do magazynu, w którym zamknął go M. C. (1), a które to spowodowało straty w kwocie 2000 złotych na szkodę (...) w W., oskarżony w dniu 21 marca 2009 r. wypełnił znamiona przestępstwa z art. 288 § 1 kk. Powołany przepis stanowi bowiem, że karze podlega ten, kto cudzą rzecz niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku.

W świetle całokształtu okoliczności sprawy jest zaś bezspornym, iż oskarżony dokonał uszkodzenia drzwi do pomieszczenia magazynowego w (...), co sam potwierdził w swoich wyjaśnieniach.

Ponadto, z przyczyn analogicznych jak w przypadku opisanego powyżej przestępstwa kradzieży z dnia 13 marca 2008 r., stwierdzić należało, że oskarżony dopuścił się w dniu 21 marca 2009 r. czynu z art. 288 § 1 kk w warunkach recydywy, określonej w art. 64 § 1 kk. Popęłił on bowiem umyślny występki przeciwko mieniu w okresie 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne.

W okresie od 15 lutego 2006 r. do 15 maja 2007 r. odbywał on bowiem karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 278 § 1 kk, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 20 maja 2004 r. w sprawie VIII K 528/03.

W związku z powyższym, mając na uwadze wszystkie omówione powyżej rozważania dotyczące czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt 1 aktu oskarżenia 3 Ds. 309/09/II i opisanego w pkt 2 komparycji, Sąd w pkt II wyroku, w ramach zarzucanego S. K. (1) czynu, uznał go winnym tego, że:

c. w dniu 22.03.2009 r. w W., usiłował dokonać z pomieszczenia magazynowego (...) w W. przy ul. (...) kradzieży mienia w postaci artykułów biurowych o wartości 100 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję pracownika (...), czyn ten kwalifikując z art. 11 § 1 kw w zw. 119 § 1 kw oraz

d. w dniu 22.03.2009 r. w W., dokonał uszkodzenia mienia w postaci drzwi do magazynu (...) w W. przy ul. (...), czym spowodował straty w wysokości 2000 zł na szkodę (...), przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem pięciu lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, będąc uprzednio karanym za umyślne przestępstwo podobne i występkiem ten kwalifikując z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Podkreślić należy, iż powyższe zmiany nie stanowią wyjścia poza granicę oskarżenia, albowiem Sąd poruszał się w ramach jednego i tego samego zdarzenia historycznego, które miało miejsce w dniu 21.03.2009 r. z udziałem oskarżonego, a które ujęto w postawionym mu zarzucie, opisanym w pkt 2 komparycji wyroku.

Jednocześnie, z uwagi na fakt, iż oskarżony wykroczenie z art. 11 § 1 kw w zw. 119 § 1 kw (pkt a) popełnił w dniu 21 marca 2009 r., Sąd na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpsw umorzył postępowanie karne w tym zakresie, jako że w dniu 21 marca 2011 r. upłynął termin przedawnienia karalności tego czynu (art. 45 § 1 kw).

Wskazać zarazem wypada, iż redagując pkt II wyroku, Sąd nie ustrzegł się omyłki i powielił omyłkę pisarską w zakresie daty zachowań oskarżonego, podjętych na szkodę (...), zawartą w pkt 1 aktu oskarżenia 3 Ds. 309/09/II. Wskazano tam bowiem, jako datę czynu dzień 22 marca 2009 r., podczas gdy z uzasadnienia a/o, zeznań świadków, jak i z dokumentacji procesowej zebranej w sprawie jednoznacznie wynika, że przedmiotowe zdarzenie miało miejsce 21 marca 2009 r.

Oskarżony dopuścił się przypisanych mu przestępstw kradzieży (w dniu 13 marca 2008 r.) i zniszczenia mienia (w dniu 21 marca 2009 r.) świadomie, działając w zamiarze bezpośrednim ich popełnienia. W przypadku kradzieży jego zamiar ukierunkowany był na cel przywłaszczenia cudzego mienia oraz osiągnięcie korzyści majątkowej. Wynika to jasno z całokształtu okoliczności sprawy. Oskarżony S. K. (1) wraz ze świadkiem S. S. (2), w pełni świadomie zabrali laptop marki T. z siedziby (...) Sp. z o.o., mieszczącej się przy ul. (...) w W., a potem opuścili budynek i tego samego dnia sprzedali komputer P. U.. Uzyskanymi pieniędzmi podzielił się i przeznaczyli je na własne potrzeby. Zamiar przywłaszczenia i chęć osiągnięcia korzyści majątkowej są zatem oczywiste. Ponadto S. K. (1), niszcząc drzwi magazynu w (...), działał z pełną świadomością w celu wydostania się z zamknięcia, co sam potwierdził w wyjaśnieniach. Co więcej, również w tym przypadku należy przyjąć, że działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Działanie oskarżonego pozostawało bowiem w ścisłym związku z próbą dokonania kradzieży artykułów biurowych, składowanych w magazynie podręcznym (...).

W dalszej kolejności należy odnieść się do czynu zarzucanego S. K. (1) w pkt 2 aktu oskarżenia 3 Ds. 309/09/II, opisanego w pkt 3 komparycji wyroku.

W odniesieniu do tego czynu, w świetle ujawnionego w sprawie materiału dowodowego stwierdzić należy, że wina oskarżonego S. K. (1), w zakresie dokonania w dniu 24 marca 2009 r. kradzieży mienia na szkodę J. T. nie budzi żadnych wątpliwości i została udowodniona w całości. Materiał dowodowy sprawy, odnoszący się do tego zdarzenia, w postaci wyjaśnień

oskarżonego, potwierdzonych zeznaniami świadków J. T., K. K. (1) i T. K., a także zebraną w sprawie dokumentacją procesową, układa się bowiem w logiczną całość, co wykazano powyżej.

Z dowodów tych jednoznacznie i bezsprzecznie wynika, iż oskarżony w dniu 24 marca 2009 r., działając umyślnie w zamiarze ukierunkowanym na cel przywłaszczenia i uzyskania korzyści majątkowej, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia nawigacji satelitarnej o wartości 300 złotych, stanowiącej własność J. T., która znajdowała się w jego samochodzie marki M. o nr rej. (...). Po dokonaniu kradzieży, tego samego dnia sprzedał ową nawigację T. K., co jasno uwydatnia działanie oskarżonego w celu jej przywłaszczenia oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Tym nie mniej w realiach sprawy niniejszej, przy ocenie prawnej omawianego zachowania S. K. (1), podobnie jak w przypadku usiłowania kradzieży na szkodę (...)kluczowe znaczenie ma wartość zabranego przez niego w celu przywłaszczenia mienia. W świetle zeznań pokrzywdzonego J. T. bezsprzeczny jest zaś, że wartość skradzionej mu w dniu 24 marca 2009 r. nawigacji satelitarnej wynosiła 300 złotych.

Stwierdzić zatem należy, iż postawiony oskarżonemu w pkt 2 aktu oskarżenia 3 Ds. 309/09/II zarzut nie może się ostać, albowiem czyn S. K. (1) przy takiej wartości przedmiotu kradzieży obecnie nie stanowi przestępstwa z art. 278 § 1 kk lecz wykroczenie z art. 119 § 1 kw. Wartość skradzionego mienia nie przekracza bowiem kwoty 420 złotych, która w chwili obecnej stanowi granicę pomiędzy wykroczeniem, a przestępstwem w przypadku kradzieży mienia.

Mając zatem na uwadze całokształt powyższych rozważań Sąd doszedł do przekonania, iż zachowanie, jakiego dopuścił się oskarżony S. K. (1)

w dniu 24 marca 2009 r., z uwagi na wartość skradzionego mienia, stanowi wykroczenie i w punkcie III wyroku, w ramach czynu zarzuconego oskarżonemu w pkt 3, uznał go za winnego tego, że w dniu 24.03.2009 r. w W. przy ul. (...), z otwartego samochodu m-ki M. o nr rej. (...), dokonał kradzieży nawigacji satelitarnej o wartości 300 zł na szkodę J. T. i zakwalifikował ten czyn z art. 119 § 1 kw. Jednocześnie, z uwagi na fakt, iż oskarżony popełnił ów czyn w dniu 24 marca 2009 r., Sąd na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpsw umorzył postępowanie karne, jako że w dniu 24 marca 2011 r. upłynął termin przedawnienia karalności czynu oskarżonego (art. 45 § 1 kw).

Przechodząc zaś do kwestii wymiaru kary za czyny przypisane oskarżonemu w pkt I i II b wyroku, wskazać należy, że Sąd miał tu na względzie cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma odnieść w stosunku do jego osoby. Zapobiegawczy sens wymierzonej kary pozbawienia wolności ma bowiem na celu odstraszenie sprawcy od ponownego wejścia na drogę przestępstwa, natomiast cel wychowawczy realizuje się poprzez kształtowanie postawy oskarżonego zarówno wobec własnego czynu, jak i przestępstwa

w ogóle. Toteż kierując się dyrektywami kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 kk Sąd uznał, iż wyważonymi, sprawiedliwymi, a zarazem adekwatnymi do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego S. będą wymierzone oskarżonemu w punktach I i II b wyroku: kara 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełniony w dniu 13.03.2008 r. oraz kara 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art. 288 § 1 kk w zw. z art.

64 § 1 kk, popełniony w dniu 21.03.2008 r. Jednocześnie, mając na uwadze i fakt, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej Sąd, działając na podstawie art. 33 § 2 kk, obok kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt I wyroku wymierzył S. K. (1) karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki na kwotę 10 złotych, zaś obok kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt II b wyroku, karę grzywny w wymiarze 130 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda. Ustalając wysokość stawki dziennej orzeczonych kar grzywny, Sąd miał ponadto na uwadze dyrektywy wskazane w art. 33 § 3 kk.

W punkcie IV wyroku, w oparciu o przepisy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk Sąd połączył orzeczone wobec S. K. (1) w pkt I i II b wyroku kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W pkt V wyroku Sąd analogicznie postąpił z orzeczonymi wobec oskarżonego karami grzywny (stosując ponadto art. 86 § 2 kk), orzekając karę łączną 200 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda.

W ocenie Sądu tak orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności

z wymierzonymi obok karami grzywny oraz kara łączna pozbawienia wolności wraz z karą łączną grzywny, są w pełni adekwatne do stopnia zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, która była znaczna, przy uwzględnieniu rodzaju i charakteru naruszonego czynem dobra prawnego (mienie) oraz sposobu i okoliczności tego naruszenia. Oskarżony działał bowiem w warunkach recydywy, a kradzieży laptopa dopuścił się niedługo po opuszczeniu zakładu karnego, gdzie odbywał karę za przestępstwo przeciwko mieniu. Zniszczenia mienia na szkodę(...) dokonał zaś nieco ponad rok później i to w celu wydostania się z miejsca ujęcia przy próbie kradzieży.

Podkreślić również wypada, iż badając warunki osobiste i sposób życia oskarżonego Sąd doszedł do przekonania, że w stosunku do S. K. (1) nie zachodzą przesłanki do zastosowania dobrodziejstwa instytucji warunkowego zawieszenia orzeczonej kary, przewidziane w art. 69 kk. Zgodnie

z § 1 powołanego przepisu, Sąd może bowiem warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej jako kara samoistna, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Z kolei § 2 tego przepisu stanowi, że zawieszając wykonanie kary, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa.

Tymczasem S. K. (1) jest osobą uprzednio wielokrotnie karaną

(k. 685 - 687) za przestępstwa przeciwko mieniu i to zarówno przed, jak i po popełnieniu czynów, których dotyczy sprawa niniejsza. Co więcej, aktualnie odpowiada on w warunkach recydywy, określonej w art. 64 § 1 kk. Ponadto, jak już wspomniano wcześniej, pierwszego z przypisanych mu czynów oskarżony dopuścił się w niedługim czasie po opuszczeniu zakładu karnego, gdzie odbywał karę za przestępstwo kradzieży.

W ocenie Sądu całokształt przytoczonych wyżej okoliczności dowodzi, że dotychczasowo stosowane wobec S. K. (1) kary i środki karne nie przyniosły zamierzonego rezultatu. Tym samym nie może być mowy o jakiegokolwiek pozytywnej prognozie kryminologicznej w odniesieniu do S. K. (1). Postawa oskarżonego nie pozwala na zastosowanie środka probacyjnego. Jednocześnie Sąd stwierdza, iż kara w zawieszeniu nie spełniłaby w odniesieniu do niego swoich celów, a w szczególności nie zapobiegłaby jego powrotowi do przestępstwa, jeżeli celu tego nie osiągnęły wcześniej stosowane kary pozbawienia wolności w zawieszeniu i to pomimo zarządzenia ich wykonania (jak chociażby w przypadku kary w sprawie VIII K 528/03).

W punkcie VI wyroku Sąd, stosownie do dyspozycji zawartej w art. 63 § 1 kk, zaliczył na poczet orzeczonej wobec oskarżonego S. K. (1) kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie w dniach 21.03.2009 r. – 22.03.2009 r. oraz 25.03.2009 r. przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowy kary pozbawienia wolności.

W punkcie VII wyroku Sąd zasądził na rzecz adw. B. S. kwotę 420 złotych, powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu oskarżonego S. K. (1). Sąd miał tu na uwadze przepisy § 2 ust. 3 oraz § 14 ust.

2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W pkt VIII wyroku Sąd, mając na uwadze stan majątkowy oskarżonego, który obecnie jest pozbawiony wolności oraz ma w perspektywie odbycie kary w sprawie niniejszej, stosownie do treści art. 624 § 1 kpk, zwolnił go w całości od obowiązku ponoszenia opłaty i pozostałych kosztów procesu, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.